

vode pocitka

letnik 32, številka 3-4 / 2016

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

DEJANSKO	4	Bog rešuje
VELIČASTNO	6	Veličina Božje zvestobe
KLJUČNO	16	Kaj naj storim z Jezusom?
ZAVZETO	18	Jezusova velikoduhovniška molitev

GANLJIVO 24 Božja imena

SLIKOVITO 26 Tomaž, moj dvojček

VESELO 36 Karikature

MODRO 34 Modrosti in citati

Peter
Golob,
urednik

Bog rešuje

Bog nas rešuje in brani pred spletkami. Naš Bog nas rešuje iz vseh naših stisk in nadlog. Bog se zavzema za nas. V duhovnem smislu je Bog naš sodnik in zakonodajalec in vladar, ki nas rešuje. Z nami je, da nas rešuje, kar nam vzbuja veselje in zaradi česar ga hvalimo vse dni svojega življenja.

Pojmo Bogu, slavimo ga, ker rešuje življenje ubogega iz rok hudodelcev in ker okrog tistih, ki ga spoštujejo, postavlja obrambni tabor, da jih reši. Bog je blizu tistim, ki so skrušenega

srca, in tiste, ki so potrtega duha, rešuje. Veliko nesreč zadene pravičnega in poštenega človeka, vendar iz vseh ga rešuje njegov Bog. Vsi, ki zaupajo Bogu, najdejo pri njem rešitev in zavetje ob času stiske. Bog jim pomaga in jih osvobaja iz primeža krivic in jih rešuje, ker se zatekajo k njemu.

Naj brani, Bog, nesrečne in rešuje uboge in razoroži okrutne. Slavimo Boga in se spominjamo vseh njegovih dobrot, saj odpušča naše krivde, nam pomaga v naših boleznih, iz jame rešuje naša življenja, navdaja nas z dobroto in usmiljenjem ter poživlja našo notranjost.

Pričakujmo rešitev od Boga! Ne bojmo se, vztrajajmo in videli bomo rešitev, ki nam jo nakloni Bog. Kajti Bog je naša moč in naša pesem in naša rešitev. Zato ga hvalimo in poveličujmo. Ponižajmo se in Bog nam bo hitro naklonil rešitev in pomoč. Kajti Bog visoko vzdiguje ponižane in žalostnim pomaga do rešitve. Že to, da nam Bog prisluhne v naših stiskah, je za nas rešitev, saj prevzeten človek ne more priti pred njegovo obličje. Zaradi nasilja nad nesrečnimi in zaradi vzdihovanja ubogih se Bog vzdigne in prihiti na pomoč ter nakloni rešitev vsakomur, ki si jo želi.

Bog je naša luč in naša rešitev, ne rabimo se bati. Bog je trdnjava našega življenja, ne rabimo trepetati. Saj rešitev pravičnih prihaja od Boga, v času stiske najdejo pri njem zavetje. Kadar nam krivde zrastejo čez glavo in postanejo pretežke, kadar zaradi svoje nespameti ranimo sebe ali druge ter se upognemo in v žalosti povesimo glavo, kadar izčrpani in pobiti vpijemo od nemira svojega srca – takrat je pred Bogom vse naše hrepenenje in naše vzdihovanje mu ni prikrito. Takrat zaupajmo v Boga, ki uslišuje, v našega Boga, ki nas uslišuje. Priznavajmo mu svoje krivde in ne tajimo mu naše zaskrbljenosti zaradi svojih grehov. Kličimo k njemu, naj nas ne zapusti, prosimo ga, naj ne bo daleč od nas. »Hiti nam pomagat, naš Bog, naša rešitev!«

K Bogu teži naša duša, da se pomiri, od njega je naša rešitev. Le on je naša skala in trdnjava naše rešitve. Naš Bog nas nosi, on je naša pesem. Zares je blizu njegova rešitev tistim, ki upajo vanj. Hvalimo Boga, ker nas uslišuje in nam je v rešitev. Bog nam je milostljiv, zato upajmo vanj, v našega Boga, ki je naša rešitev v času stiske. Zato na Boga, ki rešuje, čakajmo mirno in zvesto.

Vsak, ki kliče na pomoč Boga, ga Bog reši. In tisti dan, ko nas bo Bog rešil, bomo dejali: »Naš Bog, naša pečina,

kamor se zatekamo, naš ščit in rog naše rešitve, naše zavetje in naše pribežališče, naš rešitelj; iz stiske si nas rešil.« V stiski zakličimo k Bogu in mu zapojmo hvalnico in bomo rešeni. Naj živi naš Bog, naj bo slavljen in vzvišen, skala naše rešitve. »Vodi nas v resnici in uči, saj si ti Bog naše rešitve, vate upamo ves dan. Ne skrivaj pred nami svojega obličja in ne zavračaj nas v jezi, saj si postal naša pomoč, ne zavrzi in ne zapusti nas, naš Bog, naša rešitev. Pomagaj nam, reši nas, izbriši naše grehe.« Pričakujemo Boga, kajti pri njem je dobrota in obilje rešitve. Oziramo se in čakamo na Boga naše rešitve, saj zaupamo, da nas bo naš Bog uslišal. Zaradi našega Boga se veselimo in zaradi njegove rešitve se radujemo.

»Bog, reši nas! Daj, da bi videli tvojo rešitev! Reši nas sovražnih naklepov in nam pomagaj. Kličemo te, Bog, ki rešuješ: reši nas vsega hudega, reši nas iz vseh naših stisk. Rešuješ nas iz velikih nevarnosti, vate zaupamo! Danes je dan rešitve in danes je čas milosti, zato verujemo, da nas boš uslišal in rešil in pomagal, kajti ti si naša rešitev. Hvalimo te, ker nas potrpežljivo rešuješ, da se ne bi pogubili. Cenimo te, ker nas rešuješ iz preizkušenj in trpljenja. Naš Bog, naša rešitev.«

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Velicina Božje zvestobe

*»Nova je vsako jutro, velika je
tvoja zvestoba.« (Žalostinke
3,23)*

Pred leti je svet obšla novica iz Montreala, ko se je vlak približeval železniški postaji. Varnostnik je videl na progi velikega psa, ki je močno lajal. Zvok njegove piščalke ga ni mogel pregnati. V hipu, ko je vlak pridirjal, pa je varnostnik zagledal kos oblačila, ki ga je sunek zraka dvignil. Stekel je k progi in osupel obstal. Ob progi je zagledal majhnega otroka,

živega, ob njem pa povoženega psa, mrtvega. Na progi je bila otroška igrača, na otrokovem oblačilu pa sledi ugriza pasjih zob. Otrok je očitno hodil po progi, se igral in na progi zaspal, medtem ko ga je pes, otrokov zvesti spremljevalec, potegnil s proge in ga rešil. Tako je ugotovila tudi raziskovalna komisija. Zapisali so: »Pes, zvest do smrti, rešil otroka.« Ta novica je takrat obšla svet. To dela zvestoba. Vendar nihče ni tako zvest kot je Gospod. Tudi ljudje nas slej ko prej zapustijo, Gospod pa nikoli. Zato je vreden zaupanja. »Nova je vsako jutro, velika je tvoja zvestoba.«

Grška filozofija in druge religije so napačno razmišljale o Bogu. Za

njih je bil bog stvar, ne pa oseba. Grki so smatrali boga za mašino, za stroj, ki kot naprava vodi vesolje (deus ex machina). Biblični pisci pa poznajo Boga, ki se je razodel kot oseba. Zvestoba je njegova narava, sebstvo. Ne morem pa je pravilno razumeti, če ne vem, kaj to pomeni. Judovski pisci so Božjo zvestobo izrazili z besedo »emet«, ki je postala najljubša beseda za opis lastnosti Boga. »Emet« prevajamo kot »gotovost, sigurnost, zanesljivost, nezmotljivost, trajnost, trdnost, stabilnost, čvrstost, oporo, pomoč, zaupanje«. V prevodu izražamo vse to z eno samo besedo - zvestoba. Judje so to dopolnili z besedo »hesed«, kar pomeni, da gre za zvesto ljubezen. Zvestoba je značilnost Božje etične narave. Biblija pravi, da je Bog sam pri sebi prisegel, da nam ostane zvest. Zvestoba je njegova nespremenjena narava, zato se drži svoje obljube in jih udejanja v odnosu do nas. Svoje zvestobe ne prelamlja. To je med drugim razvidno tudi iz besednega korena »'mn« (aman), ki je osnova besedi »amen«, kar v prevodu smiselno pomeni »to drži; to tako je, ker je resnično«. Tako »amen«

daje čvrstost Božji zvestobi, izraža strinjanje z njo, zato je Bog vreden popolnega zaupanja. Bog je zvesta ljubezen in – amen!

Pred nekaj dnevi sem gledal na tujem televizijskem kanalu zgodbo o ženski, ki je sedeč v odstavljenem avtu telefonirala in urejala neke poslovne zadeve. Medtem je nekdo silovito odprl vrata njenega avta, jo zgrabil in jo grobo potegnil iz avta. Videti je bilo, kot da gre za surov napad. V meni je tak prizor vzbudil strah in grozo. Potem pa je kamera pokazala, da je avto zajel plamen, a gospa tega ni vedela. Tako omenjeni gospod voznice ni napadel, ampak jo je rešil. Potem pa je komentator modro zaključil: »Preden si ustvarite neko mnenje, preden sprejmete neko stališče in daste prednost nekemu, potrebujete več informacij, večjo sliko, sicer se lahko motite in ste lahko krivični.« Potem pa sem na ekranu prebral: »Channel CNN gives you the bigger picture.« To mi je dalo misliti. Kolikokrat sem koga v naprej napačno ocenil in ga krivično obsodil. Kolikokrat sem nasedel delnim govoricam. Kolikokrat sem naredil napačne

zaključke in odločitve, ker nisem videl večje slike. Predvsem pa, kolikokrat sem iztrgal delček teksta iz konteksta Svetega pisma in bil v zablodi, zmoti in celo v krivoverstvu. Zato nam Sveto pismo daje večjo sliko o Bogu, da ne bi imeli o njem napačne podobe. V to večjo sliko Boga sodi predvsem Božja zvestoba, njegova zvesta ljubezen.

Ne preseneča me, da se najlepši zapis o Božji zvestobi nahaja ravno na sredini biblične knjige Žalostink, ki pa je tudi na sredini Svetega pisma. Božja zvestoba je osrednja tema Svetega pisma. Izraelci, stari in mladi, berejo Knjigo žalostink vsak petek ob zidu objokovanja v Jeruzalemu, še posebej pa osmega dne petega meseca aba, avgusta. To jih spominja na najbolj žalostno obdobje, ko so pol tisočletja pred Kristusom kruti Babilonci zrušili Jeruzalem, uničili tempelj in kralja z ljudstvom odgnali v izgnanstvo. Žalostinke kot pesmi tožbe in žalovanja so uvrščene med Jeremijevo in Ezekielovo knjigo, ki govorita o času judovskega izgnanstva, o ruševinah, ko več ni bilo videti upanja. Gre za zbirko

petih žalostnih pesmi, ker neposlušen narod ni spoštoval petih knjig Mojzesove postave, Tore. Sredi najglobljega žalostnega stokanja, ječanja in opisa polomije, največje nacionalne katastrofe in osebne tragedije, je Bog zvest. On je stanovitna, trdna, neomajna in najbolj zvesta oseba v času naše bolečine in potrnosti. Ko smo v šoku, ko postanejo solze naš vsakdanji kruh, ko je v nas praznina in nam ječijo kosti, ko se borimo z mešanimi občutki jeze in žalosti in se sprašujemo, zakaj. Ko se ti izneveri nekdo, ki ga ljubiš. Ko ti smrt iztrga ljubljeno osebo. Ko zveš za neozdravljivo diagnozo. Ko te vsi pustijo na cedilu, ostaja Bog zvest in te razume. Za Jude prej pade nebo in se premakne zemlja, kot pa bi prenehala zvestoba živega Boga.

Pisec žalostink pravi, da nam Bog ne daje neke stare, izrabljene zvestobe, ki je že iz uporabe, ampak nam daje novo zvestobo. Vsako jutro je navzoča nova priložnost, nova možnost za doživljaja Božje zvestobe. Vedno znova na drugačen način. Njegova zvestoba je sklenjena z

zavezo, ne s pogodbo, zato je nedotakljiva in nerazvezljiva, ne glede na to, kaj se zgodi. »Vedi torej, da je Gospod, tvoj Bog, Bog, zvesti Bog, ki ohranja zavezo in dobroto tistim, ki ga ljubijo ...« (5 Mz 7,9) »Da, jaz, Gospod, se ne spreminjam ...« (Mal 3,6) »Jezus Kristus je isti, včeraj in danes in na veke.« (Heb 13,8) Bog ima zadnjo besedo. Bog svojega pravičnika nikoli ne pusti osramočenega. Vedno ga opraviči. Kajti vse bo prešlo, tudi nebo in zemlja, Božja Beseda pa ne. (Mt 24,35) »Bog ni človek, da bi lagal, ne sin človekov, da bi se kesa. Ali morda reče in ne stori, govori in ne izpolni?« (4 Mz 23,19)

Zato nikoli ne podvomimo v njegove obljube. Nikoli se ne dajmo zmesti, da bi podvomili v svoje odrešenje. Božja zvestoba nam zagotavlja odpuščanje grehov. Božja zvestoba nam zagotavlja naše večno zveličanje. Božja zvestoba nam zagotavlja vstajenje od mrtvih. Božja zvestoba nam zagotavlja slavni Jezusov drugi prihod. Božja zvestoba nam jamči, da nas Bog v trpljenju ohranja in je z nami. Ko pride sovražnik s svojimi lažmi,

velja navedek: »Toda Gospod je zvest in vas bo utrdil in obvaroval pred hudičem.« (2 Tes 3,3) Kajti Gospod vsako jutro obnavlja svojo veliko zvestobo. Sveto pismo pravi, da če se mi izneverimo, on vseeno ostane zvest, kajti sebe ne more zatajiti. (2 Tim 2,13) Bog sam s sabo jamči, da je zvest, zato ne recimo, da nimamo prijatelja. Abrahamova žena Sara se je prepričala, da je tisti, ki je dal obljubo, zvest. (Heb 11,11) Njegove besede so zanesljive in so vredne zaupanja. »Gospod, ti si moj Bog, slavím te in hválím tvoje ime, ker uresničuješ čudovite sklepe, oddavnaj zvesto in zanesljivo.« (Iz 25,1) »Gospod, Bog nad vojskami, kdo je kakor ti? Mogočen si, Gospod, in tvoja zvestoba te obdaja.« (Ps 89,9) Bog me ne bo nikoli zatajil v svoji zvestobi in ne bo prelomil svoje zaveze, izjav svojih ust ne bo spreminjal. (Ps 89,34-35) »Gospod, tvoja zvestoba sega do oblakov ...« (Ps 36,6)

Bog je zvesta ljubezen. Ne more delovati proti svoji lastni naravi. Nikoli se ne premisli, nikoli me ne odpiše kot izmeček, nikoli me ne zapusti in se mi ne izneveri.

Zvestoba je njegovo ime. Bral sem o pobožni starki, ki je ure in ure presedela v gugalniku in medtem brala Sveto pismo ter molila. Nekoč pa je v gugalniku za vedno zaspala in se ni več prebudila. Njen sin jo je našel mrtvo, z odprtim Svetim pismom v naročju. Po njenem pogrebu je on nadaljeval z molitvijo in z branjem istega Svetega pisma, v katerem je njegova mama spredaj zapisala: »Nova je vsako jutro, velika je tvoja zvestoba.« (Žal 3,23) Bog je vedno Bog. Takšnemu Bogu lahko zaupam. On nikoli ne zastara, ne gre iz mode. Njegova blagovna znamka je večna. Ko kupim avto, računalnik, oblačila ... se pokvarijo, iztrošijo, zastarajo, gredo iz mode, čeprav tehnologija bliskovito napreduje. Politika, vlade in gospodarstva se vsak dan spreminjajo. Državne meje se na globusu sveta menjajo. Narava se spreminja. Tudi cerkve se spreminjajo. Živimo v svetu stalnih sprememb. Živimo v svetu neizpolnenih obljub. Bog pa je stalnica. On je zvesti Bog. Zvestoba je njegova narava.

Bral sem, kako sta starejša

zakonca neko viharno noč vstopila v vežo majhnega hotela, da bi povprašala po prazni sobi. Uslužbenec jima je rekel, da so žal vse sobe zasedene, a da jima je pripravljen odstopiti svojo sobo. Gosta sta omahovala, ampak receptor je vztrajal. Zjutraj, ko sta sobo plačala, pa je gospod receptorju rekel: »Vi, ki ste tako prijazna in ljubezniva oseba, bi morali voditi najboljši hotel v ZDA. Minulo noč sem se na vaši postelji zaobljubil, da bom nekega dne tak hotel postavil na noge.« Receptor se je gospodu prijazno nasmehnil in ga vljudno pospremil do avta. Minilo je nekaj mesecev in revni receptor je sprejel pismo starejšega gospoda, v katerem ga je spomnil na viharno noč in na njegovo plemenito dejanje, proseč, naj pride k njemu v New York. V pismu je bila priložena tudi plačana vozovnica in naslov. Ko je receptor majhnega hotela prispel, je zagledal veličastno stavbo. Pred njim je stal uglašeni gospod in mu razložil: »Ta zgradba je nov hotel, ki sem ga zgradil zato, da bi ga vodili vi. Zvest sem svoji obljubi.« Ta bogati človek je bil William Waldorf Astor, po katerem se imenuje znana veriga hotelov z

naslovom Waldorf – Astoria. Mladi uslužbenec, receptor, pa je bil George C. Boldt, ki je postal prvi menedžer. Če lahko kaj takšnega naredi človeška obljuba, kako ne bi zaupali Božji zvestobi? Gospod ne ocenjuje in ne nagrajuje našega uspeha, ampak našo predanost in zvestobo. Ko bomo prejeli plačilo, bo rekel: »Dobro opravljeno, dobri in zvesti (ne pa uspešni) služabnik. Vstopi v veselje svojega Gospoda.« Ko nihaš med nesrečo in uspehom, med žalostjo in veseljem, med solzami in smehom, med smrtjo in življenjem

... je Bog zvest in ne boš pokončan, ker Gospodovih dobrot ni nikoli konec. Zakaj me Bog ne uniči, čeprav bi me lahko, saj sem grešnik? Ne uniči me zaradi tega, ker je zvest svoji obljubi, ker je njegova ljubezen zvesta. Nič ne more biti toliko slabo in toliko narobe, da Bog ne bi bil nad tem.

Velika Božja zvestoba je nova vsako jutro. Kaj če bi vsako jutro, ko vstanemo, našli v svoji denarnici polno denarja? Rezervoar svojega avta pa poln goriva, hladilnik pa poln hrane? In če bi se vsako jutro obnovila v nas

mladost, vitalnost in zdravje? Zagotovo bi mislili, da smo v raju in da imamo končno srečno in zadovoljno življenje. A Božja Beseda nam sporoča, da je več od vsega tega to, da Bog vsako jutro obnavlja svojo veliko zvestobo do nas. Kajti kaj nam koristi vse naštetu, celo nesmrtnost sama, če bi ostali brez Božje zvestobe? Moramo se naučiti lekcijo o veliki Božji zvestobi, tudi če beremo svojo knjigo žalostink, kot jo je pisal Jeremija. Znani pastor Spurgeon je rekel, da nam Bog včasih pošilja svoja ljubezenska pisma v črni ovojnici, v črni kuverti. Ampak z razlogom, ne kot kazen ali pa kot znak ustrahovanja. Kajti Božja zvestoba pride najbolj do izraza takrat, ko nam življenje piše elegije, žalostinke. Tako kot je lepota vrednosti diamanta najbolj vidna na črni podlagi. Bog namreč vidi črno mravljo na črnem kamnu sredi črne noči. Kako ne bi videl mene, svojega otroka?

Bog je slikovito pokazal, kaj pomeni velika zvestoba, ki nam jo pošilja vsako jutro. Spomnimo se, kako je v puščavi hranil svoje ljudstvo, kakih dva milijona ljudi, z

nebeško mano polnih štirideset let. Vsako jutro znova in znova. Jaz ne morem živeti od včerajšnjih blagoslovov. Jaz ne morem živeti od včerajšnje molitve. Jaz ne morem živeti od včerajšnjih izkustev z Bogom. Moje upanje je takšno kot tudi Jeremijevo: »Nova je vsako jutro, velika je tvoja zvestoba.« Ko sem v skušnjavi in ko sem v preizkušnji, ko sem v boju, bolečini, gorju, stiski, bolezni, bridkosti, smrti ..., je moj Bog zvest. Ko trpim krivico, izdajstva, zatajitve, ponižanja, sramoto, zlorabe, zahrbtnost, zavrnitve, čustvene poškodbe ..., je moj Bog zvest. On vidi večjo, celo sliko. Ko se utapljam, je on zvest. Nikoli ni obljubil, da ne bom imel težav, ni obljubil, da bo moje probleme odstranil, ampak da bo z mano v vseh mojih problemih. Morda je ravno zdaj kdo v agoniji in preživlja temno noč svoje duše, a vеди, da je Bog zvest. »Znašli ste se le pred človeško preizkušnjo, Bog pa je zvest in ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo boste mogli prestati.« (1 Kor 10,13) Ta biblična vrstica prav nič ne diši po

t. i. mikavnem, a pogubnem evangeliju prosperitete, kajne?

Božja zvestoba se nikoli ne spreminja, ker se Bog nikoli ne spreminja. Vsak dan jo doživljamo na nov, svež način. Jaz sem nagnjen k temu, da prepevam, ko sem dobre volje, ko doživljam Božje blagoslove, ko sem na maturi, poroki, v prijetni družbi ... Ampak jokajoči prerok Jeremija je napisal tako lepo himno v trenutku, ko sta bila on in Izrael na najnižji točki. Ko je sedel sredi pepela, obupan in ustrahovan. Ko mu ni mogel več nihče zagotoviti upanja in ni več imel v nikogar zaupanja. Veličastni tempelj je bil uničen, mestni zid porušen, ljudje pa so bili v verigah kot sužnji, slečeni dostojanstva. Potem pa sredi temne žalostinke posveti en žarek svetlobe, ki sredi te elegije plešoč zapoje: »Nova je vsako jutro, velika je tvoja zvestoba.« Kaj, ko bi se od jutri dalje tudi mi prebujali s tem žarkom nebeške luči in razglašali: »Nova je vsako jutro, velika je tvoja zvestoba.« Kot je zapisal Jack Wyrzten: »Jaz sem tako prepričan v nebesa, kot če bi bil tam že deset tisoč let!«

Nova je vsako jutro, velika je Gospodova zvestoba. Zgodilo se je v Armeniji. Leta 1988 sta ponosna starša, Samuel in Daniela, poslala svojega sina Armanda v šolo. Preden sta ga odpustila, ga je oče Samuel objel, mu pogledal v oči, in mu rekel: »Sin, ne glede na to, kar se ti lahko zgodi, nikoli ne pozabi na mojo obljubo, da bom vedno ob tebi!« Nekaj ur kasneje je Armenijo stresel grozovit potres. Umrlo je več kot 50000 ljudi. Oče Samuel je tekkel k šoli, a je videl samo kup ruševin. Okoli ruševin so stekali starši in krčevito jokali. Reševalci jim niso dovolili blizu, da ne bi bilo še več žrtev. Ko so odnehali z iskanjem, se je Samuelu uspelo vtihotapiti in začel je z iskanjem. Drugi starši so prinašali na kup ruševin cvetje in fotografije otrok, in prižigali sveče, oče Samuel pa je pazljivo premikal ruševine. Čez čas je slišal pridušen glas: »Oči?« To mu je dalo novo moč in pogum za iskanje. Končno je zagledal skozi špranjo svojega sina Armanda in skupino otrok, ki so čepeli pod oporo zlomljenega stebra. Ko je prišel do njih, mu je Armand rekel: »Oči, otrokom sem govoril, naj

bodo brez skrbi, ker si mi obljubil, da boš vedno ob meni.« Otroci so ostali živi zato, ker je bil eden izmed očetov zvest svoji obljubi. Ta novica je takrat medijsko obkrožila svet. Zvestoba je narava Boga, ki je najboljši Oče. Na Božjo zvestobo se lahko zanesem. Kajti prerok Izaija pravi: »Mar pozabi žena svojega otročiča? A tudi če bi one pozabile, jaz te ne pozabim. Glej, na obe dlani sem te napisal ...« (Iz 49,15)

Nova je vsako jutro, velika je Gospodova zvestoba. Bilo je leto 1866. Takrat se je rodil v skromni leseni kolibi, v majhnem zaselku Franklin (Kentucky), Thomas Obadiah Chisholm. Čeprav ni šel nikoli niti v kako srednjo šolo, je

pri svojih šestnajstih letih že poučeval otroke brati in pisati v skromni osnovni šoli. Kasneje je postal urednik lokalnega časopisa. Ko je bil star 27 let, pa je izročil svoje srce Jezusu Kristusu, ko je poslušal pridigo metodističnega pastora Dr. H. C. Morrisona. Kasneje je pomagal služiti v cerkvi, delal pa kot zastopnik zavarovalnice. Njegovo poslanstvo v služenju Bogu je bilo pisanje pesmi zase. Napisal je na stotine pesmi. Leta 1923, ko je bil star 57 let, pa je napisal pesem o Božji zvestobi. Za sveženj njegovih pesmi je zvedel glasbenik William M. Runyan, ki je služboval v biblični šoli Moody Bible Institute v Čikagu. Glasbenik je bil navdušen nad lepoto besed,

ki so v pesmih izražale osebni odnos z Bogom, zato je nekatere uglasbil. Ena izmed njih je tudi pesem z naslovom Great is Thy Faithfulness (Tvoja zvestoba velika je, Oče). Ta pesem je postala favorit ravnatelja omenjenega Biblijskega instituta, dr. Willa Houghtona. Pesem se je iz ZDA hitro razširila tudi po Evropi, potem pa po celem svetu. Danes je ena najbolj priljubljenih krščanskih himen. Rad jo je pel tudi zbor največjega svetovnega evangelista, dr. Billyja Grahama.

Avtor pesmi je leta 1941 pojasnil, zakaj je to pesem napisal. Njegov finančni prihodek se je zmanjšal, zdravstveno stanje pa se je resno poslabšalo. Bil je v krču skrbi in strahu. Potem pa je ugotovil, kar piše v Žalostinkah 3,23: »Nova je vsako jutro, velika je tvoja zvestoba.« Začel je verjeti, da je Bog najbolj zanesljiv partner, družabnik, ki se je zaobljubil s svojo zavezo, da bo poskrbel zanj. Dočakal je visoko starost in umrl leta 1960, star 94 let. Naučil se je zaupati Božji oskrbi, negi in pazljivosti. Zaskrbljenost je zamenjala hvaležnost za Božjo zvestobo, ki je nad vsem. Vsako

novi jutro je opeval Gospodovo veliko zvestobo. Zato ne preseneča, da je napisal pesem, ki v prevodu pravi: »Tvoja zvestoba velika je, Oče, prav vsako jutro obnavljaš jo ti. Z nami sočutiš in ljubiš nas vroče, sence menjave, Bog, pri tebi ni ... Grehe odpuščaš nam, mir daješ duši, tvoja prisotnost nam moč vsem deli. Upanje ti si, ko svet se mi ruši, tvoja dobrot nas vse veseli. Zvest si, o moj Gospod, ti si prepoln dobrot, daješ vsak dan novo milost na pot. Kar potrebujem deli tvoja roka, o, najbolj zvest si ti, dragi Gospod.«

Če Thomas Chisholm ne bi preživljal krize, se ne bi nikoli naučil zaupati Bogu in ne bi napisal tako blagoslovljene himne, ki jo pojemo kristjani celega sveta. Sredi njegove žalosti je posvetil žarek upanja. Včasih nam Bog z dobrim namenom pošlje svoje ljubezensko pismo v črni ovojnici, v črni kuverti. Takrat se učimo zaupanja v njegovo zvesto ljubezen in hvaležno razglašamo: »Gospod, nova je vsako jutro, velika je tvoja zvestoba.«

Lea Brkič

evangeljska
pastoralna delavka,
animatorka in
moderatorica na
področju družbenih
dejavnosti
Evangeljske cerkve
v Novem mestu

Kaj naj storim z Jezusom?

To vprašanje si je kar nekajkrat postavil Pilat, rimski prokurator, takrat, ko je Jezus stal pred njim kot tožena stranka. Vedel je, da so obtožbe ljudi neresnične in nimajo nobene veljave. Kar nekajkrat je poskušal ljudi prepričati, naj vendar odstopijo od tožbe, s katero bremenijo Jezusa, saj je Jezus nedolžen. Celo njegova žena ga je prepričevala, naj se ne vpleta v tožbo zoper Jezusa, ker je v zvezi s tem imela hude sanje. Pilat je poskušal tudi to, da bi končno

odločitev prepustil judovskemu kralju Herodu in se tako izognil vsakršni slabi vesti ali občutku krivde, če bi Jezusa obsodil.

Končna odločitev je bila tragična. Jezus je moral umreti. Vendar se lahko vprašamo, ali ni še bolj tragično to, da se človek sprašuje, kaj naj stori z Bogom? Stvarstvo se postavlja v vlogo sodnika, ki sodi Stvarniku. Če bi Jezus v tistem trenutku, ko je stal pred Pilatom, pokazal svojo božansko moč, bi se vprašanje glasilo obratno: »Pilat, kaj naj storim s tabo zdaj, ko si si drznil poslušati obsodbe ljudi zoper mene?« Jezus bi na vsa Pilatova vprašanja lahko odgovoril na mnoge načine. Eden izmed njih bi bil prav gotovo lahko tudi ta, da bi

se Jezus spremenil kot na gori preobrazbe. Njegov obraz bi zažarel bolj kot sonce in njegova oblačila bi postala bolj bela kot sneg. To bi bil nepozaben dogodek, ki bi povzročil vzhičenje in hkrati strah. Vendar zaradi tega dogodka ne bi bilo odrešenja. Zato Jezus dovoli, da se človek z Bogom ukvarja kot s človekom ali celo kot s predmetom. Jezus ve, kaj je njegovo poslanstvo na Zemlji in želi samo to, da izpolni Očetovo voljo.

Kaj vse si drzne človek storiti z Bogom tudi danes. Mnoge obtožbe prihajajo iz človeških ust zoper Boga. Celo tisti, ki ne verjamejo, da Bog obstaja, imajo svoje obtožbe zoper njega. Nesmiselno je, da ugovarjajo nekemu, za katerega itak trdijo, da ga ni! Koliko kristjanov po vsem svetu je danes preganjanih. Zakaj? Zato, ker ljudje sodijo tistim, ki so resnični Jezusovi učenci. To je sodba zoper Boga.

Posamezniki in množice danes na evangelizacijskih bogoslužjih slišijo veselo novico o tem, da jih Bog ljubi. Marsikdo se vrača s takšnih bogoslužij z istim vprašanjem, kot si ga je postavljala Pilat: »Kaj naj storim z Jezusom, o katerem sem

danes slišal?« Res je, da danes ni več možno Jezusu soditi na tak način kot takrat, ko je Jezus stal pred Pilatom. Toda s tem, ko zavrnem klic odrešenja, rečem: »Jezus, ne zanimaš me. Za me ne obstajaš. Vse, kar slišim o tebi, so pravljičice ali pa zgodovinski dogodki.«

Ali ni ravno takšno sodbo o Jezusu izrekel Pilat: »Pilat je razsodil, naj se izpolni njihova zahteva. Izpustil je tistega, ki je bil vržen v ječo zaradi upora in umora in so ga zahtevali, Jezusa pa je izročil njihovi volji.« (Luka 23, 24-25)

Kako težko je prenesti eno samo, še tako majhno, vendar lažno obtožbo! Zoper Jezusa pa so bile naperjene mnoge velike obtožbe, a vse lažne. Kot ironija na vse to se pojavi še Pilatovo vprašanje: »Kaj naj storim z Jezusom?« Za brisanje občutka krivde si je po sodbi opral roke. Žal so bile oprane le njegove roke, ne pa tudi krivda. Imel je možnost, da se odloči drugače.

Ne sledimo Pilatovemu vzoru. Namesto vprašanja: »Kaj naj storim z Jezusom?«, si raje postavimo vprašanje: »Jezus, kaj ti lahko storiš z mano?«

Marija Barborič
evangelijska
pastoralna delavka in
voditeljica molitvene
skupine v
Evangelijski cerkvi
v Novem mestu

Jezusova velikoduhovniška molitev

Čudovit večer. Sonce se lenobno spušča v zaton. Vse mesto vrvi od prišlekov, ki iščejo še zadnja možna prenočišča. Vse je v vrvenju, pripravah in pričakovanju. Kot vsako leto so se množice iz vseh koncev tedanje Palestine zgrinjale v glavno mesto Judeje, v Jeruzalem. Vršijo se še zadnje priprave na največji praznik Izraelskega naroda, pasho, ko se spominjajo rešitve iz suženjstva, veličastnega izhoda iz Egipta. V

vsem vrvežu najdemo tudi dva Jezusova učenca, ki pripravljata pashalno jagnje. Ko je bilo vse pripravljeno, pride z ostalimi učenci še Jezus. Čudovit prizor, ki ga umetniki pogostokrat želijo spraviti na platno. Prizor pristne skupnosti in harmonije. Prizor, ki je v preteklosti krasil mnogotere stene kuhinj in soban. Žal se ta slika najde le še v zelo, zelo redkih domovih in še to nekje na podeželju. To je slika, ko so mnogi umetniki poskušali na platno spraviti prizor zadnje Gospodove večerje. Ko so za isto mizo sedeli Bogo-človek Jezus Kristus in njegovi učenci, njegovi najtesnejši sodelavci.

Zvečer tistega dne, ko so učenci vse pripravili, pride Jezus z

učenci, sede za mizo in jim razkrije svojo skrito željo, ko jim reče: »Srčno sem želel jesti z vami to pashalno večerjo, preden bom trpel.« (Lk 22,15) Kako globoko hrepenenje je bilo v srcu našega Gospoda – umakniti se od vrveža sveta in biti sam z najtesnejšimi sodelavci, preden nastopi ura najhujše preizkušnje, ura trpljenja in agonije, ura najtemnejše noči. Poskušajmo si v duhu zamisliti ta prizor, kako sedijo za mizo in ob kramljanju uživajo v pojedini. Počutijo se varno, kot družina v objemu Božje prisotnosti, ko si je verjetno vsak zase želel, da bi ta trenutek trajal večno. Kakšna radost je preplavila njihova srca, ker so mogli jesti pashalno jagnje, in to s tistim, ki jim je v življenju pomenil vse. Naenkrat pa Jezus vstane od mize, odloži vrhnje oblačilo, vzame platno – prt, se z njim opaše, v umivalnik nalije vode, stopi do prvega učenca, se skloni in mu začne umivati noge. Nato se skloni k drugemu in mu umije noge, nato k tretjemu, pa tudi k Petru in tudi k Judu Iškarijotu, vse do zadnjega učenca. Učenci so ostali brez besed, šokirani, in so samo nemo gledali, kaj dela njihov

Gospod. Kakšne misli in vprašanja so jim morale rojiti po glavi, ko niso mogli razumeti dogajanja. Zakaj se Jezus, ki je Gospod, tako ponižuje, ko pa je vendar umivanje nog za Jude skrajno ponižujoče opravilo. Tako zelo ponižujoče, da se judovskim sužnjem ni smelo naložiti tega opravila. Zato nas ne sme čuditi reakcija učenca Petra, ko ves šokiran in začuden reče Jezusu: »Gospod, ti mi noge umivaš?« Niti on niti ostali učenci niso mogli razumeti, zakaj se Jezus, Gospod, Božji Sin, Mesija, toliko ponižuje, da jim umiva noge. Tako lepo in prijetno se je začel večer in pashalna večerja in verjetno so pričakovali, da se bo nekje globoko v noč ta večerja tudi prijetno končala in da se bodo srečno in zadovoljno razšli vsak k sebi domov. Zdaj pa so priča dogodkom, ki so čisto nasprotje njihovih pričakovanj. Bili so zmedeni in so lahko le nemo opazovali, kaj dela njihov Gospod. Ko jim je umil noge, je spet vzel vrhnje oblačilo in zopet prisedel. Brez besed so strmeli vanj, le njihove oči so bile polne vprašanj. Jezus pa jim potrpežljivo in z ljubeznijo razloži, zakaj jim je to storil.

Naenkrat Jezus utihne, jih pogleda in jim žalostno pove, da je med njimi izdajalec. Še od prvega šoka se niso opomogli, pa doživijo še hujšega. Nekdo od njih je izdajalec. To je nemogoče. Jezus, kaj ne vidiš, da smo ob tebi kot eno? Njihova srca prevzame žalost in nemir, ko so drug za drugim prestrašeno spraševali: »Saj nisem jaz, Gospod?« Srce jim je že ob sami misli, da je nekdo od njih zmožen storiti kaj takega, drgetalo od strahu. Vsak zase je prepričan, da mu Jezus

pomeni vse. Naenkrat Juda vstane in odide ven – v noč. Učenci se niti niso kaj dosti obremenjevali s tem, zakaj je Juda odšel. Ker je imel skrb za blagajno, so pač mislili, da mu je Jezus naročil, naj nakupi še kaj za praznik. Nato jih Jezus ljubeče pogleda, kot bi hotel v njihova srca vtisniti svoje naslednje besede, češ, karkoli se bo zgodilo, vedite, ljubim vas in ne izgubite vere vame. Potem jim ponudi še zadnje napotke, navodila, spodbudne besede, ohrabritve in tudi obljube.

Da jim še vedeti, da se bo ta prijetni večer spremenil v uro najtežje preizkušnje in da bo to najtemnejša noč, tako zanj kakor tudi za njih.

Jezus naposled dvigne svoj pogled k nebu in začne moliti. Sam Gospod Jezus je bil molivec. V evangelijih na več mestih najdemo zapisano, kako je imel Jezus navado moliti zgodaj zjutraj. Veliko je molil, pa vendar je od vseh njegovih molitev le ena zapisana v celoti, in to je molitev, ki jo je izrekel, preden je odšel v vrt Getsemani. Molitev, ki se je globoko vtisnila v srca učencev in jo je učenec Janez ovekovečil, tako da jo je zapisal v 17. poglavju svojega evangelija. Molitev, nad katero lahko samo strmimo. Molitev posredovanja. Jezus je vedel, kaj ga čaka, da je pred njim najtemnejša noč, noč agonije in trpljenja, ko bo v vrtu Getsemani bojeval najstrašnejši boj, ko mu bo tekel krvavi pot, da bo v nekaj urah izdan, od človeka, s katerim sta pred kako uro nazaj še skupaj obedovala. Vedel je, da se bodo iz njega norčevali, ga razgalili, sramotili in po njem pljuvali. Vedel je, da je pred njim križ, ko bodo

nanj padli vsi grehi sveta. In čeprav je vse to vedel, ni molil: »Oče, zaščiti me. Naj me Juda, ki je bil toliko časa z menoj, ne izda. Olajšaj mi to noč, da bom lahko vse to prenesel...«

Pred najhujšim trpljenjem in najhujšo agonijo ni mislil nase, mislil je na tiste, ki jih je tako ljubil. Mislil je na svoje učence. Vedel je, da bo ta noč tudi za njih najstrašnejša noč. Noč žalosti, obupa, nemoči in zmedenosti. Ko bodo tako prestrašeni, da se bodo razbežali in bežali celo drug od drugega. Molil je za njih. Koliko blagoslova, tolažbe in upanja jim je nudila ta molitev v najtežjih trenutkih. In mnogim, vse do danes, ko so šli skozi uro težkih preizkušenj. Vzemimo si čas in preberimo to molitev v Svetem pismu, zapisano v 17. poglavju Janezovega evangelija.

Kakšna ljubezen je izkazana v tej molitvi, ki jo je naš ljubeči Gospod Jezus molil za nas v svojih najtežjih trenutkih. Ljubil, mislil in celo molil je za svoje učence in za nas, ki živimo v tretjem tisočletju. Goreče je molil k Bogu Očetu za tiste, ki so verovali vanj, ki so se

odločili, da mu sledijo, in ki jim je pomenil vse. Med drugim je v molitvi izrekel naslednje prošnje:

- »Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi ga dal, da bodo eno kakor midva...«

- »Ne prosim, da jih vzameš s sveta, ampak da jih obvaruješ hudega...«

- »Posveti jih v resnici; tvoja beseda je resnica...«

- »Toda ne prosim samo za té, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame.«

Brat, sestra, prijatelj – morda si pričakoval miren, spokojen in prijeten večer svojega življenja, pa si kot Jezusovi učenci naenkrat postal žalosten, prestrašen, zmeden, nemočen. Življenjski dogodki te premetavajo, rešetajo in butajo vate kot valovi, da te utope. Na tem si, da dvomiš celo v Božjo ljubezen, ko v duši biješ strašni boj in je tvoja molitev le še ječanje. In v srcu kličeš: »Oče, pomagaj mi, ne vidim več poti, naj vere ne izgubim, naj tvoja luč mi znova srce razsvetli.«

Moja molitev za te in tudi zame je molitev, ki jo je dragi Gospod Jezus molil že pred dva tisoč leti.

Kajti živimo v času, ko večer prehaja v globoko temo. Naj bo ta Jezusova velikoduhovniška molitev kot dragulj v našem srcu, ki prebuja upanje in krepi našo vero. Kakor je za učence po nekaj dnevih nastopil dan radosti in veselja, prihaja tudi za nas dan nedoumljive radosti, ko bodo naše oči uzrle tistega, ki se je daroval za nas, Jezusa. Njegova molitev za nas se je začela že davno nazaj, a še danes za nas zavzeto posreduje pri Bogu. Kmalu ga bomo ugledali, Jezusa Kristusa, ki nam pomeni vse. Ki je naše življenje, naša radost, naša pesem, naša ljubezen.

»Trdno se torej držimo veroizpovedi, ker imamo veličastnega vélikega duhovnika, ki je šel skozi nebesa, Jezusa, Božjega Sina. Nimamo namreč vélikega duhovnika, ki ne bi mogel sočustvovati z našimi slabostmi, marveč takega, ki je kakor mi preizkušan v vsem, vendar brez greha. Bližajmo se torej z zaupnostjo prestolu milosti, da bomo dosegli usmiljenje in našli milost, ki nam bo v pravem trenutku pomagala.« (Heb 4,14-15)

Tjaša Golobič

Božja imena

Dragi bralci!

Znana pesem, *Sredi stisk [Trough it all]*, pravi takole: »*Sredi stisk, sredi zmot, se Jezusa oklenem, oklenem se Boga. Sredi stisk, sredi zmot, oprinem besede Božje se.*«

Besede, ki jih je avtor Andraé Crouch, v času življenjskih viharjev, izlil na papir, nas usmerjajo k Jezusu in k Božji besedi.

Poglejmo, kaj pravi ta Beseda o Bogu, h kateremu se zatekamo v času stisk in zmot.

Kdo je ta Bog? Kakšne so njegove lastnosti? Med spoznavanjem njegovih imen in njihovih pomenov lahko razmišljamo, kolikokrat je bil v našem življenju Bog to, kar o njem pravi Sveto Pismo:

ÉI-Roí – Vsevidni Bog, ki me vidi;

ÉI-Šadáj – Vsemogočni Bog, ki je vsemogočen v svoji ljubezni;

Imanu-él – Bog z nami;

Jahve-Jíre – Gospod, ki bo preskrbel;

Jahve-Rafá – Gospod, ki je moj zdravnik;

Jahve-Nisi – Gospod, ki je moj prapor – naše zatočišče, zaščita in podpora;

Jahve-Šalóm – Gospod, ki je moj mir;

Jahve-Tsidkenu – Gospod, ki je moja pravičnost;

Jahve-Ezer – Gospod, ki je moja pomoč; In

Aba – Bog, ki je nežno ljubeči očka, ati.

(*Titule Božjega imena, dr. Daniel Brkič*)

Zagotovo je tudi zate, če se tega zavedaš ali ne, Bog kdaj bil

Imanuél – Bog s tabo, ali

Jahve-Jíre – Bog, ki je preskrbel, ali

Jahve-Šalóm – Gospod, ki je tvoj mir, ko nisi miru našel drugje.

Pridi, dragi bralec, pred tega Aba Očeta, kakor majhen otrok, čigar oči iščejo ljubeči pogled svojih staršev. Upri svoj pogled vanj. In vsaka situacija, stiska in težava bo izgubila svojo moč!

Dr. Daniel Brkič

Tomaž, moj dvojček

»Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila tam, kjer so se učenci zadrževali, vrata iz strahu pred Judi zaklenjena, je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran. Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda. Tedaj jim je Jezus spet rekel: »Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam.« In ko je to izrekel, je dihnil vanje in jim dejal: »Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.« Tomaža, enega izmed dvanajsterih, ki se je imenoval Dvojček, pa ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus. Drugi učenci so mu torej pripovedovali: »Gospoda smo videli.« On pa jim je rekel: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebļjev in ne vtaknem prsta v rane od žebļjev in ne položim roke v njegovo stran,

nikakor ne bom veroval.« Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž z njimi. Jezus je prišel pri zaprtih vratih, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« Potem je rekel Tomažu: »Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.« Tomaž mu je odgovoril in rekel: »Moj Gospod in moj Bog!« Jezus mu je rekel: »Ker si me videl, veruješ? Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!« (Jn 20, 19-29)

Na velikonočno nedeljo zgodaj zjutraj je Marija Magdalena ugotovila, da je Jezusov grob prazen. Osupljivo novico je takoj sporočila Petru in Janezu, ki sta takoj krenila h grobu, da bi stvar preverila. A sta se obupana vrnila domov, ker nista srečala Vstalega. Marija Magdalena pa se je ponovno vrnila k učencem in jim povedala, da je Vstalega tudi videla. Istega dne zvečer, v nedeljo, so se zato zbegani učenci zbrali skupaj. Najverjetneje v gornji izbi, v hiši Marije, matere Janeza Marka, kjer so imeli zadnjo večerjo in kjer so kasneje na binkošti doživeli izlitje Svetega

Duha. Po vsem, kar so zadnje dni doživeli, ne čudi, da so zaklenili vrata za sabo. Iz strahu, da bodo preganjani. Sledili so namreč Učitelju, ki je mrtev ali pa je njegovo truplo ukradeno. Medtem ko so bili ostali ljudje v Jeruzalemu na ulicah in so praznovali pasho, so bili oni za zapahi. Strah vedno hromi in izolira.

Prvič: V ljubezni ni strahu, ker popolna ljubezen prežene strah. (1 Jn 4,18)

Vsakič, ko zaprem vrata svojega življenja, razuma in srca, zaprem samega sebe. Takrat vidim samo strah, v drugih pa nevarne nasprotnike. Sveto pismo pravi, da tam, kjer je strah, ni ljubezni. Strah je najstarejše in najmočnejše čustvo človeštva. V sebi skriva sram in krivdo. Dokaz tega sta Adam in Eva po padcu v greh. To so storili tudi učenci. A milostni Gospod vseeno stopa k njim. Ne z orožjem prisile, z očitki in z maščevanjem ali pa z ustvarjanjem občutka krivde, ampak z mirom.

Jezusov grob je bil odprt, hiša učencev pa je bila zaprta, vrata sobe pa zaklenjena. Hiša je postala njihov grob, vrata njihove

vere pa so bila zaklenjena. Ko evangelist Janez piše o fizični sobi s stenami in o zaprtih vratih, opisuje notranje, duhovno stanje učencev. Kaj so zaprti in nedostopni kraji mojega življenja? Kaj me drži v strahu? Kaj me blokira? Morda žalost, izguba, dvom, izdajstvo, skrbi, zlorabe, krivica, jeza, zamera ...? Mogoče so rane tako globoke, da se več ne upam tvegati in izstopiti. Nočem se več nikomur odpreti. Bojim se novih ran. Sram me je. Tresem se sam v sebi. Ne morem več nikomur zaupati. Nimam več volje, da bi se odprl za nove možnosti, ideje in spremembe. Bojim se sklepati nova prijateljstva, da ne bi bil znova razočaran in zlorabljen. Toda Jezus rad vstopa skozi zaprta vrata. Ko je šel Jezus skozi lesena vrata ali pa skozi kamniti zid, ni ničesar razbil, poškodoval ali pa izpodrinil. To ponazarja, kako Gospod vstopa v naša srca; neboleče, brez hrupa, tiho, obzirno in spoštljivo. On ne vzbuja pozornost ali pa ogorčenja. Vstopa nenapovedano, nepričakovano in predvsem tiho in mirno. Takrat, ko najmanj pričakujem. Ne kot vlomilec, ampak kot darovalec. Da mi ponudi svoj mir. Jaz se pred

njim zapiram in zaklepam, on pa vstopa v moje srce, v moje misli, v moje bolečine, v mojo osamljenost. To je tudi dokaz, kako vstopa v moje srce njegova Beseda. Lažni učitelji, krivi preroki in tatovi vlamljajo in kradejo. Za sabo puščajo razbitine, razdore, luknje in bolečine. Ko pa vstopa Jezus, ničesar ne poškoduje. Pisec poudarja, da so učenci vrata dvakrat zapored zaprli. Vendar moč Božjega usmiljenja je večja. Kajti Jezus vstopa tolikokrat kot je potrebno. Zapis pravi, da so to storili iz strahu. Kako pogosto zapiram vrata svojega življenja pred Jezusom in ga pustim stati zunaj? Mogoče me je sram moje grešne preteklosti, slabih navad, napak in šibkosti? Morda se bojim

prihodnosti? Morda nočem sprejeti Jezusa, ker bi moral potem danes marsikaj spremeniti in se čemu odpovedati? Vendar tam, kjer je ljubezen, ni strahu.

Drugič: Jezus želi biti sredi občestva Cerkve.

Za zaprtimi vrati je bilo zbrano občestvo zelo različnih ljudi. Bog rad zbira tako raznolike. Noben človek si ne bi upal sestaviti takšnega moštva. Zapisano je, da je Jezus stopil mednje, v sredino. Ni stal le v sredini izbe, ampak tudi sredi njihovega srca. Da jih tolaži v njihovi negotovosti. On ne vstopa samo v prostor sobe, ampak v naš strah, obup, beg, greh, dvom, v našo stisko, žalost, bolečino, bolezen, smrt, krivdo,

sramoto, samoto, odtujenost, tesnoba, brezizhodnost, črnogledost, zapuščenost, ničevost ... Hoče biti med nami, sredi nas. Zato da raznolika moštva povezuje in osrečuje. Tudi ko je bil križan, je visel med dvema razbojnikoma, v sredini. Tudi v nebeški viziji knjige Razodetja ga je Janez videl sredi med svečniki. Prav tako je Jagnje stalo sredi prestola. Prav tako je bil med dvema obupanima učencema, ki sta bila na poti v Emavs.

Tretjič: Kamor vstopa ljubezen, s sabo prinaša mir.

»...Jezus je stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« Mir je prvi dar vstalega Gospoda. Mir je tudi sad Duha. »Mir vam bodi! Šalom, alejhem!« Ta judovski pozdrav označuje globok mir, pokoj, tolažbo, varnost, blaginjo, celovitost, spravo in predvsem obnovljen odnos z Bogom. Mir je več kot samo pojem. Je več kot meditacija. Je več kot nirvana. Je več kot le politični dogovor. Je več kot le deklaracija OZN. Mir je stvar srca. Jezus Kristus poseblja mir. On sam je naš mir. Brez njega ni miru. Kamor on vstopi, tam je mir. »Mir vam zapuščam, svoj mir vam

dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.« (Jn 14,27) »To sem vam povedal, da bi imeli mir v meni. Na svetu imate stisko, toda bodite pogumni: jaz sem svet premagal.« (Jn 16,33) »Ker smo torej opravičeni iz vere, živimo v miru z Bogom po našem Gospodu Jezusu Kristusu.« (Rim 5,1) »In Božji mir, ki presega vsak um, bo varoval vaša srca in vaše misli v Kristusu Jezusu.« (Flp 4,7)

Četrtič: Dokaz trpeče ljubezni so rane.

»In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran ...« Jezus ne vstopa med nas zato, da bi uprizoril šov kot na kaki zabavni prireditvi, ampak da nam pokaže svoje rane, znamenja trpeče ljubezni. Vabi nas, naj se v veri teh ran dotaknemo. »Sam je na svojem telesu ponesel naše grehe na les križa, da bi mi grehom odmrli in živeli za pravičnost. Po njegovih ranah ste bili ozdravljeni.« (1 Pt 2,24; Iz 53,5) Rane. S smrtjo usmrčen je usmrtil smrt. (Avguštin) Kajti pomembno je potrditi, da je križani in Vstali ena in ista oseba. Ni vstal kdor koli, ampak

križani. Tisti isti, ki je umrl, živi.

Petič: Kamor vstopa ljubezen, s sabo prinaša tudi veselje.

»Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda.« Veselje je sad Duha. V veselo dušo se težko ugnezdi greh. Zato nam apostol Pavel svetuje, da se moramo vedno veseliti v Gospodu.

Šestič: Vstali Gospod nas pošilja iz zaprte sobe v odprti svet.

Ko je vstopil med njih, jim je rekel: »Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam.« Pošilja nas v svet, da ljubimo. »Nato sem slišal glas Gospoda: Koga naj pošljem? Kdo bo šel za nas? Rekel sem: Tukaj sem, pošlji mene!« (Iz 6,8) »Iskal sem med njimi človeka, ki bi pozidal zid in stal pred menoj na prelomu, v razpoki, v bran dežele ..., pa ga nisem našel.« (Ezk 22,30) »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence ...« (Mt 28,19-20)

Sedmič: Vstali Gospod nas za poslanstvo tudi opremlja, zato nam daje svojo moč.

V nadaljevanju beremo: In ko je to izrekel, je dihnil vanje in jim dejal: »Prejmite Svetega Duha!« Na nek

način so učenci doživeli predokus binškošti. »Pravim torej: živite v Duhu in nikar ne boste stregli poželenju mesa.« (Gal 5,16) Kajti tiste, ki vodi Sveti Duh, so Božji otroci.

Jezus ne vstopa k meni zato, da bi me poniževal, sramotil ali pa se mi maščeval, ampak da vame dihne dih življenja, Svetega Duha vse tolažbe, da moje mrtve in suhe kosti oživijo. Evangelist Janez nas vabi, da se vrnemo na sam začetek, v edenski vrt. Tudi tam se je začelo človeštvo prvič skrivati pred Bogom, zato Bog sprašuje: »Adam, kje si?« Prav tako so se učenci iz strahu skrivali za zaprtimi vrati. In prav tako kot je Gospod Bog vdihnil svoj življenjski dih v prst zemlje, iz katere je oblikoval človeka, je vstali Gospod dihnil v učence Svetega Duha. S tem jih je vnovič rodil zase, da so začeli spet živeti. Podobno kot so oživele suhe in mrtve kosti v videnju preroka Ezekielja. (Ezk 37)

Kako počasen sem za spremembe. Kako podoben sem tem učencem. Kajti teden kasneje so bili spet v isti hiši, v isti sobi, za istimi zaprtimi vrati, zaklenjenimi z

isto ključavnico. Čeprav so ga že videli kot Vstalega. Čeprav jih je pozdravil in jih obdaril z mirom. Čeprav so se ga razveselili. Čeprav je dihnil vanje Svetega Duha. Čeprav jim je pokazal rane, prebodene roke in stran. In čeprav so svoje izkustvo podelili s Tomažem. Zapis pravi, da so bili čez osem dni, naslednjo nedeljo, spet za zaprtimi vrati. Kako je to možno? Le da je bil tokrat z njimi tudi učenec Tomaž. Jezus je naredil to, kar počne vedno. Znova je prišel k njim. On prihaja tolikokrat kot je potrebno. Zapisano je, da je dvakrat stopil mednje.

Osmič: Jezus na nikogar ne pozabi. Tudi na Tomaža ni.

Pisec nam ne pove veliko o Tomažu. Lahko predvidevamo, da je bil tudi on ribič, preden je postal učenec. Kajti bil je del ekipe, ki se je odpravila skupaj s Petrom lovit ribe, preden se jim je vstali Jezus spet razodel. (Jn 21,2) Nič ne vemo o njegovi družini. Evangelist Janez je zapisal samo to, da so Tomaža imenovali Dvojček, grško Didimusi. Ime Tomaž izhaja iz hebrejskega korena »ta'am«, kar pomeni »biti podvojen«. Kaj pa, če

sem glede nevere tudi jaz Tomažev dvojček? Konec koncev, ne zgodi se vsak dan, da kdo vstane od mrtvih. Priznam, da bi verjetno tudi jaz podvomil. Sploh pa, če je bil morda Tomaž pred svojim spreobrnjenjem med saduceji, ki v vstajenje niso verjeli. Tomaža zelo rad uvrščamo med črni tisk. Pripisujemo mu vzdevek »dvomljivi« Tomaž. V resnici pa gre pri Tomažu za zdrav dvom. Jaz ga ne bi imenoval »dvomljivi Tomaž«, ampak »pogumni Tomaž«. Njegovo srce sploh ni bilo slábo. Edino on je bil pripravljen za Jezusa mučeniško umreti, ko je rekel: »Pojdimo še mi, da umremo z njim.« (Jn 11,16) Prav tako je imel samo on željo, da bi zvedel več, ko je Jezusa vprašal: »Gospod, ne vemo, kam greš. Kako bi mogli poznati pot?« (Jn 14,5) Toda ko je Jezus umrl, se je Tomažu zrušil svet, ker je Jezusa tako močno ljubil. Jaz razumem njegovo stisko in obupanost. Ne vem, kje je hodil vseh teh osem dni? Morda se je vračal na kraje, na katere so ga vezali lepi spomini druženja z Jezusom. Morda se je iz obupa celo zapil v kaki krčmi. Tomaž se je zaprl v svojo samoto. Ko je bil

sam, je bil dvakrat sam. (W. Barclay) Vendar ko je prišel v občestvo, ni hotel biti samo pasivni vernik. Jezusova smrt zanj ni ostala mrtva zgodovina, špekulacija ali pa mitologija.

Devetič: Tomaževa in moja pot vere.

Tomaža je v dvom pripeljala globoka ljubezen do Jezusa. Preden ga obsodim, se moram spomniti njegovih pogumnih izjav glede Jezusa. Tomaž je potreboval čas, ker ga je situacija zmedla. Tomaž je bil ranjeni vernik. Dva načina sta, kako se odzovemo na žalost ali pa na tragedijo. Eni iščejo tolažbo v družbi ljudi, drugi pa so raje s svojimi bolečinami sami. Prav tako obstaja razlika med dvomom in vero. Pri dvomu gre za vprašanje razuma (intelekta), pri neveri pa gre za vprašanje srca. Znanost nam odgovori, kako se nekaj zgodi, vera pa, zakaj se nekaj zgodi. Glede na opisano, sem prepričan, da je bil Tomaž trezen in kritičen racionalist, ki ni nasedal pobožnim bajkam. Do cilja pa je prišel zato, ker je bil odprt za resnico. Angleški filozof Francis Bacon je že davno zapisal: »Malo

filozofije te usmeri v ateizem, veliko filozofije pa te pripelje do Boga.« Razum mora razmišljati o Bogu, kajti vera temelji na znanju, ki je potrjeno z izkustvom, ne pa na pobožni nevednosti. (J. Calvin). Vedno moramo dati čustvom razum, razumu pa čustva, da nas ne zavede. Tomaž je hotel imeti osebno izkustvo. Ni mu bilo dovolj, da bi zaupal samo pričevanju Petra, Janeza ... in Marije Magdalene. Zapisano je, da so mu drugi učenci pripovedovali svoje izkustvo, da so videli Gospoda. (Jn 20,25) Vendar drugim težko verjamemo, ker vsi tolikokrat prelomimo dano besedo, prekličemo dogovore, spremenimo stališča in smo nezanesljivi. Zato jim je rekel: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebeljev in ne vtaknem prsta v rane od žebeljev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.« To mi je všeč, kajti moja vera ne more živeti iz vere drugih. Iz izkustva drugih. Vera ni prenosljiva, ni dedna. Pričevanja drugih so samo sredstva, ne pa cilj. To ne pomeni, da je Tomaž dvomil v vero Cerkve, v vero občestva, ampak da je hotel imeti lastno izkustvo Boga. Kajti

resnični iskalec resnice večkrat v svojem življenju dvomi, preden je zmožen verjeti. (René Descartes) Zapisano je, da je bil Tomaž dvojček. Dvom je dvojček vere. In ker sem tudi jaz tak kot Tomaž, sem njegov dvojček. Dvom ima svoj namen. Namen zorenja, osebnostnega in duhovnega. »Dvomi so mravlje v hlačah vere. Pripravijo te, da jih slečeš in jih strešeš.« (F. Buechner) Dvom je prečiščevalec moje vere, da ne ostanem naiven in lahkoveren. Sonda vere je namreč dvom. (Johann Gottfried Seume) Ni res, da se kristjan nikoli ne bori z dvomom. Ni res, da se z dvomom borijo samo ljudje s šibko vero. Ni

res, da so dvomljivci manj vredni za Boga. Spomnimo se, kako se je hotel Janez Krstnik, ko je bil v zaporu, v svojem dvomu prepričati, ali je Jezus pravi Mesija ali pa naj raje čakajo drugega. Čeprav je pred tem izjavil: »Glejte, Božje Jagnje ...« Bog ima sporočilo za dvomljivce. Vsi dvomimo. Celo najmočnejši. Človek, ki si noče priznati, da dvomi, zapade fanatizmu. Kajti fanatizem je nadomestilo za dvom.

Dvom je posledica krize travmatičnega dogodka. Dvom je nekaj povsem naravnega, človeškega. Tomaž ni odnehal. Kajti dvom ni nasprotje vere, ampak sestavni del vere. (Paul Tillich) V bistvu

je človek to, kar veruje. (Anton Čehov) Nekje sem prebral, da je v veri dovolj luči za tiste, ki želijo verjeti in dovolj teme, da zaslepi tiste, ki nočejo verjeti.

Desetič: Tomaža so prepričale rane, ne pa čudež.

Tomaž ni občudoval tega, da je Jezus vstopil mednje skozi zid ali pa skozi zaprta vrata. Ni veroval zaradi atrakcije in senzacije. Tomaž je dovolil, da ga ozdravijo Jezusove rane. »Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren (gr. apístos), ampak veren (gr. pistós).« Tomaž je odkril v Jezusovih ranah bisere svoje vere. V Jezusovih ranah so bile ozdravljene tudi Tomaževe rane. Jezusove rane so znak, da je živel na našem planetu učlovečeni Bog, ki smo ga ljudje ubili. Te rane so ostale v spomin na najbolj grozen dogodek, ki se je zgodil v veselju.

Bral sem o gospe, ki je bila na smrtni postelji. Dobronamerni sorodniki so poslali k njej duhovnika, da bi ji podelil zadnjo odvezo. Gospa pa mu je rekla: »Pokažite mi svoje roke.« In duhovnik jih je iztegnil. Potem pa

mu je rekla: »Vi ste slepar. Tisti, ki odpušča moje grehe, ima brazgotine in rane na svojih rokah, vi pa jih nimate.« Jezus je vedel, da v Tomaževem srcu divja morje dvomov. Zato je vnovič vstopil v sobo, da skrajša Tomažev čas agonije. Jezus si vedno vzame čas za iskrene iskalce. Jezus ve, da so najmočnejši dvomljivci vedno tudi najmočnejši verniki. Zgodovina pravi, da je Tomaža vera gnala kot pričevalca vse do daljne Indije. Okoli leta 70 po Kr. je bil zaboden v predmestju današnjega Madrasa. Kajti tisti, ki se je zares predal Bogu, Bogu toliko zaupa, da mu je vseeno, ali ga Bog vodi skozi trpljenje ali skozi radost. (Nicolas Herman, 1608-1691)

Enajstič: Tomaževa izpoved vere: »Moj Gospod in moj Bog!«

Ko je Tomaž pretehtal dokaze, je izjavil največjo izjavo vere, zapisano v celem Svetem pismu: »Moj Gospod in moj Bog!« V tej veroizpovedi imamo celo dva krat poudarjen zaimsek »moj«. Noben drug apostol ni izrekel kaj takšnega. Peter je rekel: »Ti si Mesija, Sin živega Boga.« (Mt 16,16) Vendar Tomaž je to

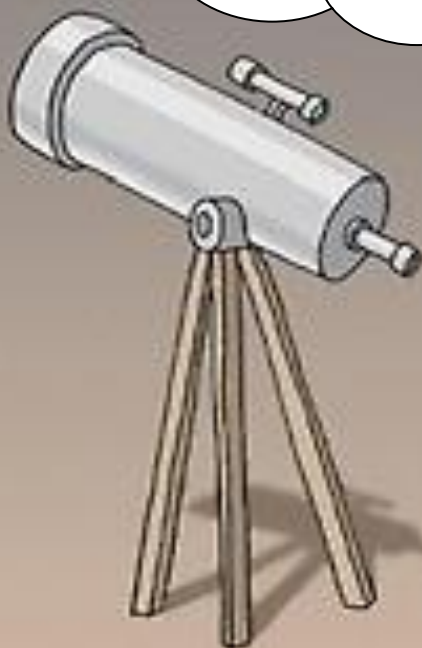
presegel. Janez Krstnik je izjavil: »Glejte, Božje Jagnje, ki odvzema greh sveta.« (Jn 1,29) Vendar Tomaž je tudi to presegel. Rimski stotnik je rekel: »Resnično, ta človek je Božji Sin.« (Mr 15,39) Vendar Tomaž je tudi to presegel in razglasil, da je Jezus Kristus Gospod in Bog. Gre za priznanje Jezusovega božanstva. Gre za novo titulo Jezusa Kristusa. To pa ne zveni kot dvom. To je vrhunec in zaključek Janezovega evangelija. Avguštin je zapisal: »Tomaž je videl in se dotaknil človeka, izpovedal pa je svojo vero v Boga, ki ga ni niti videl niti se ga ni dotaknil. To, kar pa je videl in česar se je dotaknil, ga je pripeljalo do tega, da je veroval, v kar je do tedaj dvomil.« (In Ioann. 121,5). Zato je Tomaž s svojo nevero postal koristnejši kot ostali apostoli, saj nam je dal otipljiv dokaz o resničnosti Kristusovega vstajenja. (Gregor Veliki)

Dvanajstič: Poziv k veri, ne pa h gledanju.

Po tako veličastni veroizpovedi pa je sprejel Tomaž še zadnjo lekcijo. Pozvan je bil k veri, ne pa h gledanju čudežev. Jezus mu je rekel: »Ker si me videl veruješ?

Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!« Blagor tistim ... *Makarioi oi me idontes kai pisteusantes.* Jezus je ponovil besede, ki jih je ponavljal v svoji pridigi na gori Blagrov, kajti Gospod je na take, ki se tako obnašajo, ponosen in jim čestita. Če se postavim v vlogo Tomaža, doživljam Jezusovo svarilo kot ljubeč opomin. Kajti če verujem samo v tisto, kar vidim, kje je potem moja vera? Jaz sem Tomažev dvojček. Tomaž je oseba, ki ima na tisoče vprašanj o Bogu in se vsak dan bori z Bogom. Tako kot jaz. A rešile so ga rane, znamenja trpeče ljubezni. Vsi drugi bogovi so mogočni, a samo vstali Kristus je Bog, ki ima rane. In njegove rane zdravijo naše rane, saj smo v njegovih ranah ozdravljeni. Samo Bog, ki ima rane, ki trpi, nas lahko razume. (D. Bonhoeffer) Če dobro poznam Jezusa, je to dovolj, tudi če ne poznam ničesar drugega. Če pa Jezusa ne poznam dobro, potem je vse nič, tudi če poznam vse drugo. Kajti verjeti Bogu pomeni imeti preverjeno oporo v življenju. (A. Einstein)

Zdi se mi, kot da je Bog
daleč stran od mene...

ČE TI POT PREKRIŽA ČRNA MAČKA, TO POMENI,
DA JE NEKAM NAMENJENA.
(GROUCHO MARX)

OČI SO PRAVILOMA POVEČEVALNO STEKLO ZA NAPAKE DRUGIH.
(ŽARKO PETAN)

VSE JE ODVISNO OD POSAMEZNIKA: ALI ŠPARAŠ VSE ŽIVLJENJE
IN SI TIK PRED SMRTJO KUPIŠ HIŠO, ALI PA NAJAMEŠ KREDIT
ZANJO IN JO ODPLAČAŠ, TIK PREDEN UMREŠ.
(IVAN SIMIČ)

VSI SO BILI NA MOJI STRANI, ZATO SE JE ČOLN PREVRNIL.
(PETER CURK)

SLOVENCIM NISMO LENI, SMO PA ŽRTVE SPOMLADANSKE
UTRUJENOSTI, POLETNE SOPARE, JESENSKE MELANHOLIJE IN
ZIMSKE ROMANTIKE.
(ŽARKO PETAN)

LJUBEZEN IN RDEČ NOS SE NE MORETA SKRITI.
(HOLCROFT)

ZA SVOJ POGREB SI ŽELIM SAMO TO,
DA ME NE POKOPLJEJO ŽIVEGA.
(GILBERT KEITH CHESTERTON)

DA BI ZNALI PRAVILNO CENITI NEBESA, JE DOBRO,
DA ČLOVEK PREŽIVI KAKŠNE ČETRTE URICE V PEKLU.
(WILL CARLETON)

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.
Urednik: Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505

elektronski naslov:
evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854
ISSN (spletna izdaja):
1855-2862
UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

